

Bogár László: A kegyelmi ügy nem kegyelmez

2026 május 30. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
nincs értékelve

Még

Mérték

Mint minden rendszer, ez is úgy indul el most hódító útjára, hogy lendületesen hangsúlyozza, hogy ? „más”, hogy ? majd megmutatja, hogy lehet más a politika.

Az új parlament számos olyan vizsgálóbizottságot hozott létre, amelyeknek az lesz a feladatuk, hogy kivizsgálják a „múlt rendszer (mármint az elmúlt 16 év) b?neit". A dologban nincs semmi meglep?, minden „új rendszer" látványosan megpróbálja szemléltetni, hogy ? „más" (vagyunk MI és vannak ?K), eddig minden rossz volt, ezzel szemben mostantól minden jó lesz. Ilyenkor az egyetlen „adekvát magatartás" az lehet, amit Örkény István is ajánlott, amikor azt írta, hogy „sokszor csak úgy magam elé nézek".

Érdemes kipróbálni, hogy sokszor csak úgy magunk elé nézünk, mert akkor lassan világossá válik, hogy mily kevéssé változnak a világ dolgai, hogy az, amit életnek nevezünk, az nem más, mint önismétl? mintázatok végtelen sorozata.

Mint minden rendszer, ez is úgy indul el most hódító útjára, hogy lendületesen hangsúlyozza, hogy ? „más", hogy ? majd megmutatja, hogy lehet más a politika, holott a hasonnev? párt sorsa igen szemléletesen mutatta meg, hogy nem, nem lehet más a politika, és ha a „sokszor csak úgy magunk elé nézés" sikeres lenne, akkor akár arra is rájöhetnénk, hogy miért nem.

Leginkább azért nem, mert a politika „látható" szerepl?inek mindig azt kell hazudniuk, hogy ?k senkit?l (pláne „láthatatlan" szerepl?kt?l) és semmit?l nem befolyásolva egyes-egyedül az ?ket megbízó választó érdekeit fogják képviselni. Mint már annyiszor most is az történik, hogy mind a választó, mind a „valaki, aki jött", azt hirdetik önfeledten, hogy ?k találták ki és ?k találták meg egymást, és ez a megbonthatatlan egység most végre a nemzet minden eddig megoldatlan problémáját majd egyszerre fogja megoldani. És történik ez abban a 2026-os évben, amikor nem mellesleg Mohács ötszázadik, 1956 hetvenedik, és az öszödi beszéd huszadik évfordulója van, amely évfordulók pontosan arról szólnak, hogy sem a „nép", sem a látszólag ?ket képvisel? „uralkodó" nem a maga ura, ahogy a Veszedelmes viszonyok f?h?se ismételgeti a dráma végs? szakaszában.

Persze ez már innent?l „összeesküvéselmélet-gyártás", hisz ugyan kinek lenne alárendelve a nép és az uralkodó „nagy találkozása". Elgondolkodtató, hogy míg 2025-ben az év legtöbbször ismételt új kifejezése a „világrendszerváltás" volt, a magyar választók dönt? többsége mégis úgy vélte és úgy véli most is, hogy mindahhoz, ami a magyar választásokon történt, semmi köze a Magyarországon kívüli tényez?knek. Ezért aztán kíváncsian várjuk a most megalakuló parlamenti vizsgálóbizottságok vizsgálódásainak eredményét.

Szóval, hogy a világ „rendszert vált" ugyan, de bár az önfeledt választó a választás eredményét „igazi" rendszerváltásként" értelmezi, ám úgy, hogy ez kizárólag az ? h?siességének köszönhet?, annak a kitartásnak, amelynek eredményeként a „jöjjön már valaki és csináljon már valamit" igézetében él? nép és az „eljöv? és éppen valamit csináló valaki" egymásra találása végre megtörténhetett. Ebb?l a szempontból talán a legizgalmasabb tényfeltáró vizsgálóbizottságnak a 2024-es „kegyelmi ügy" néven elhíresült „történésnyaláb" körülményeit bemutatni készül? bizottság ígérkezik. Végül is a nép által várva várt „valaki" aligha tudott volna a teljes ismeretlenségb?l el?bukkanni és „csinálni már valamit", ha nincs a kegyelmi ügy. Vagyis kettejük (? és a nép) h?siessége nyomán most megvalósuló álmok csak a kegyelmi ügy következményeként válhatnak valóra. (Az angol ezt úgy mondja, „by product", a volt feleség úgy mondja, „képz?dmény".) Azt is mondhatnánk akár, hogy „ha nem lett volna, ki kellett volna találni" a kegyelmi ügyet.

Persze nem mondunk ilyet, mert ez már eleve „összeesküvéselmélet-gyártás" lenne, ami (miként azt tudjuk) nem szép dolog. Ezért higgyük csak szépen el, hogy minden pontosan úgy történt, ahogy azt a máig is létez? és egyetlen hivatalos narratíva állítja. De akkor mit „vizsgál" és mit „tényfeltár" majd ez a bizottság, hisz, ha minden pontosan úgy van, ahogy akkor és azóta is „mondva lett", akkor mi szükség van e „vizsgálatra". Egyébként viszonylag könny? belátni, hogy „az" és „úgy", ahogyan a hivatalos verzió állítja, biztosan nem történhetett meg.

Azt feltételezni ugyanis, hogy a köztársasági elnök megkegyelmez valakinek, akinek e kegyelem megadását az igazságügy-miniszter nem javasolja és err?l semmit nem tud, s?t nem is sejt a miniszterelnök, olyan gyermeteg dolog, amit legfeljebb az hisz el, akinek a „politikáról" való nézeteit a globális valóságipari m?vek formálják. (Vagyis sajnos a dönt? többség, és ezzel a kör be is zárul.) Mind a négy f?szerepl?, a köztársasági elnök, a miniszterelnök, a püspök és a miniszter szuper profi, akikr?l ilyen végzetes hiba elkövetését feltételezni megmosolyogtató dolog. Sokkal inkább valószín? az, hogy egy precízen megtervezett és kivitelezett összeesküvésr?l (tehát nem „összeesküvés-elméletr?l", hanem annak professzionális gyakorlatáról) van szó, amelynek egyetlen célja a „jöjjön már valakinek" az ismeretlenség homályából való „kiszabadítása" volt, amit briliánsan végre is hajtottak mindnyájan azért, hogy ez a „valaki" végre „csinálhasson valamit".

Amint látjuk, csinál is, bár e csinálás nem feltétlenül szolgálja azokat a célokat, amelyeknek azonnali megvalósulását várja most a lelkesült sokaság, a „nép”. Mindez ráirányítja a figyelmet arra, amit Durckheim francia szociológus fogalmazott meg arról, hogy a társadalmi tény („le fait social”) pontos beazonosítása nem egyszer? feladat, ezt er?sítette meg Michel Foucault a Szavak és dolgok cím? könyvében, vagyis a valóság nem kegyelmez, ahogy esetünkben a kegyelmi ügy sem fog.

Bogár László

A szerz? közgazdász

www.magyarnemzet.hu

Ajánló